

Una reflexió sobre el prevere avui

Ds, 9/02/2019 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

En els temps que vivim, la solidesa espiritual del prevere i l'intercanvi personal entre preveres és absolutament necessari. En un temps de fragmentació dels coneixements, de dispersió existencial i de societats líquides caracteritzades per la precarietat en les relacions personals, la vida de l'esperit en l'Esperit guia i salva del naufragi. En la litúrgia de Divendres Sant es fa servir la imatge del naufragi per a indicar el valor redemptor de la creu de Jesús. Sense l'Evangeli ens enfonsaríem, i com Pere hauríem d'exclamar: «Senyor, salva'm!» (Mateu 14,30). En la façana del Naixement (portal de l'Esperança) de la Sagrada Família, Gaudí ho ha escrit en plural i amb grans lletres, en el penyal foradat damunt la mar que ha de travessar la fràgil barca de l'Església guiada per Pere: Salva nos! L'arquitecte de Déu ha subratllat la dimensió eclesial del text de Mateu 14 reconvertint el singular en plural: «Salva'ns!». Efectivament, sense la mà estesa i forta de Jesús, Pere -i, amb ell, qualsevol deixeble, particularment el prevere- seria víctima de la tenebra de l'abisme, de la força de mal que estira cap a la pregonesa de la mort espiritual, la pitjor de les morts. L'Evangeli de Jesús, viscut amb força interior i compartit sense ocultacions, preserva el prevere del naufragi espiritual. Altrament, els vaivens i el sacseig provocats per tantes sol·licitacions provinents d'un món inestable i ambigu, acaben desconjuntant la voluntat i fereixen greument la joia de la vocació al ministeri.

El pas previ al desastre és la indiferència, és a dir, l'aigüalment de la vida de pregària i la burocratització de la caritat. En la Primera carta de Joan es diu que «hi ha un pecat que porta a la mort» (5,16). Aquest pecat és, avui, la indiferència progressiva, el refredament que entra dins el cor i et fa tornar superficial i buit, sempre a punt per a la brometa de to clerical i per a la mitja rialla autosuficient. Aquí és on la força de mal que actua en el món penetra de manera especial. El mateix Jesús ho anuncia en l'últim discurs abans de la passió -un moment en què el mal arriba al seu punt culminant. Diu Jesús: «el mal augmentarà tant, que es refredarà l'amor de la majoria (hê agapê tôn pollôn)» (Mateu 24,12). La caritat és com un foc que perd intensitat i arriba a apagar-se quan no es posa fre a la força de mal que actua en el món i que porta els deixebles a la perdició. Ningú no és immune a aquest refredament de l'amor. Perquè, com diu l'apòstol, «qui es pensi estar dret, que miri de no caure» (Primera carta als Corintis 10,12).

El gruix de relació que cada prevere té amb el Senyor, es mesura per la relació que aquell estableix amb els qui l'envolten. El refredament de l'amor es manifesta en el respecte absolut de la dignitat de l'altra persona, sigui qui sigui, sobretot de les persones que són més vulnerables (infants, joves, adults en dificultats). Si aquest respecte es perd, vol dir que s'ha entrat en el camp de mines que és la indiferència espiritual. Aleshores l'altre passa a ser, progressivament, «objecte» i deixa de ser «subjecte». Davant d'això, els recursos que té el seguidor de Jesús per tal de controlar el desig cec i insidiós són primer que tot espirituals, i passen per la pregària i la direcció espiritual -sense menystenir, òbviament, altres tipus d'ajuda, com ara la psicològica. Però cal insistir que els mitjans prioritaris són els que l'experiència cristiana multisecular designa com a «lluïtes contra les temptacions».

Els perills s'han de prevenir. Efectivament, cal prevenir situacions en què

la persona perd el control de si mateixa i s'endinsa per camins de destrucció de l'altre (la víctima) i de destrucció de si mateix (el desig és un «boomerang» que colpeix el qui hi cau atrapat). En primer lloc, cal una recerca de l'equilibri entre els diversos moments i espais de la vida: el neguit, i la solitud i l'aïllament, són causa i efecte, són motiu i conseqüència de la inestabilitat espiritual i emocional. El prevere, com qualsevol altra persona humana, ha de viure «compensat» entre la contemplació i l'acció, entre l'amor a Déu i l'amor als altres. La pregària és la primera obra del cristià i de la comunitat cristiana.

En segon lloc, el prevere és un pastor, un home de la comunitat, pare que estima i és estimat, amic dels pobres i servidor dels malalts, esperança de molts i referent per a molts, malgrat el seu pecat i les seves infidelitats. Viure la donació de la pròpia vida és garantia de trobar més vida. Qui dóna la vida, la guanya (cfr. Marc 8,35). Qui està al costat del qui es troba en la necessitat, rep el consol del Senyor. La paternitat del prevere i el seu testimoni de gratuïtat –el celibat s'explica com a gest gratuït– són dos elements essencials, que, viscuts en la constància i la perseverança, condueixen a la joia de l'Evangeli. No és veritat que el celibat sigui causa directa o indirecta dels abusos i les males pràctiques que, tristament, han sortit a l'opinió pública, comesos per preveres i persones consagrades. El celibat no és una llosa insostenible, sinó una opció de vida que té a veure amb l'opció a favor del Regne de Déu (cfr. Mateu 19,12). I, com diu l'apòstol, «cadascú ha rebut de Déu el seu propi do» (Primera carta als Corintis 7,7). La decisió és refrendada pel carisma rebut.

En tercer lloc, ens hem de posar davant Jesús i el seu sant rostre, com a deixebles que no saben moltes coses i que encara les han d'aprendre, que han de canviar i convertir-se. Ens hi hem de posar com a Església, solidaris els uns amb els altres, carregant-nos el pecat de l'altre i no disculpant-nos com si aquest no ens afectés. Com diu el Sant Pare en la carta del 20 d'agost de 2018, citant Primera carta als Corintis 12,26, «quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell». Cal pregar intensament per les víctimes, que han quedat marcades per toda la vida, i també pels qui les han agredides, ferint-les en la seva condició de filles de Déu i temples de l'Esperit Sant. Posats davant el sagrari, ens queda l'Evangeli, que és el tot, ens queda la persona i la paraula de Jesús, mestre i metge, que guareix les ferides i salva el món. Que el nostre comportament, com diu l'apòstol, sigui sempre «digne de l'evangeli del Crist» (Filipencs 1,27).

Armand Puig i Tàrrach,

rector de l'Ateneu Universitari «Sant Pacià»